

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ, ΒΥΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΥΜΗΤΤΟΥ
ΔΑΝΙΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Η ΔΟΞΑ ΤΟΥ ΤΡΙΑΔΙΚΟΥ ΘΕΟΥ
Η ΚΙΒΩΤΟΣ ΤΗΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

«ἵνα ἦ ὁ θεός τὰ πάντα ἐν πᾶσιν»
(Α' Κορινθίους ιε' 28)

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ, ΒΥΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΥΜΗΤΤΟΥ
ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗ 2008

Ἐκκλησία

Κείμενα:

Μητροπολίτου Καισαριανῆς, Βύρωνος καί Ὑμηττοῦ
Δανιήλ

Στοιχειοθεσία, Ἐπιμέλεια Ἐκδόσεως:

Ἀδελφότης Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίου Ἰωάννου Προδρόμου Καρέα

Σειρά:

«Ἀναβαθμοί» ἀριθμ. 7

Εἰκόνα ἐξωφύλλου:

Τοιχογραφία τῆς Ἱ.Μ. Ἀγίου Ἰωάννου Προδρόμου Καρέα-Βύρωνα

Copyright:

Ἱερά Μητρόπολις Καισαριανῆς, Βύρωνος καί Ὑμηττοῦ.

Λεωφόρος Ὑμηττοῦ 47-51, Τ.Κ. 161 21 Καισαριανή

Τηλ.: 210.72.24.123

www.imkby.gr e-mail: info@imkby.gr

ISBN: 978-960-98025-6-7

Καισαριανή 2008

ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ Α.Β.Ε.Ε.

Ἀρδηττοῦ 12-16, 116 36 Ἀθήνα

Τηλ.: 210.921.7513, 210.921.4820 • Fax: 210.923.7033

www.eptalofos.gr • e-mail: info@eptalofos.gr

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Η ΔΟΞΑ ΤΟΥ ΤΡΙΑΔΙΚΟΥ ΘΕΟΥ Η ΚΙΒΩΤΟΣ ΤΗΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

Τοῦ Μητροπολίτου Καισαριανῆς, Βύρωνος καί Ἰμμηττοῦ Δανιήλ

» **Α**ν πολλοί σύγχρονοί μας, ὅταν ἀναφέρονται στήν Ἐκκλησία ἀναφέρονται στόν ἀνθρώπινο χαρακτῆρα της, στήν ἀνθρώπινη διάστασι καί ὄφι της, ὅτι εἶναι μιά παγκόσμιος κοινωνία προσώπων μέ καλή ὀργάνωσι, δομή καί συγκρότησι, ἐνωμένων μεταξύ τους μέ κοινή πίστι καί κοινή λατρεία, ἡ Ἁγία Γραφή, ὅμως, ὅταν ἀπευθύνεται στήν πίστι μας, τήν χαρακτηρίζει ὡς μυστήριο κρυμμένο ἄλλοτε στό Θεό, τό ὁποῖο ὅμως ἐφανερώθη καί ὡς ἓνα σημεῖο ἐπραγματοποιήθη (Ἐφεσίους α' 9 καί ἐξῆς καί Ῥωμαίους ιστ' 25 καί ἐξῆς) «ἐπ' ἐσχάτου τῶν ἡμερῶν τούτων» (Ἐβραίους α' 2).

Εἶναι τό μυστήριο ἑνός λαοῦ ἀμαρτωλοῦ ἀκόμη, ὁ ὁποῖος ὅμως κατέχει τήν ἐγγύησι τῆς σωτηρίας διὰ τοῦ ἀναστάντος Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὁ πιστός λαός εἶναι ἡ προέκτασι στόν τόπο καί στόν χρόνο τοῦ σώματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἡ ἐστία τῆς ἀγάπης.

Εἶναι τό μυστήριο ἑνός θεανθρώπινου θεσμοῦ, στόν ὁποῖο ὁ ἀνθρωπος μπορεῖ νά βρεῖ τό φῶς, τήν ἄφεσι, τήν χάρι «εἰς ἔπαινον δόξης τῆς χάριτος αὐτοῦ» (Ἐφεσίους α' 16).

1. Προετοιμασία τῆς Ἐκκλησίας

Ὁ Θεός μέ μεγάλη σοφία προετοιμαζε τήν σύναξι τῶν διασκορπισμένων παιδιῶν Του.

Ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης αὐτή τήν διάστασι δίδει στήν θυσία, στόν σταυρικό θάνατο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ: «Καϊάφας, ἀρχιερεύς ὢν τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐκείνου... προεφήτευσεν, ὅτι ἔμελλεν ὁ Ἰησοῦς ἀποθνήσκειν ὑπέρ τοῦ ἔθνους, καί οὐχ ὑπέρ τοῦ ἔθνους μόνον, ἀλλ' ἵνα καί τά τέκνα τοῦ Θεοῦ τά διεσκορπισμένα συναγάγη εἰς ἓν» (ια' 49, 51-52).

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ κοινότητα τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἔχουν τήν δυνατότητα τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας. «Ὁ δέ Κύριος προσετίθει τούς σωζομένους καθ' ἡμέραν τῇ Ἐκκλησίᾳ» (Πράξεις β' 47).

Ἡ θεία οἰκονομία τῆς σωτηρίας, ἃν καί ἀποκορυφώνεται μέσα στήν κοινότητα αὐτή, εἶχε συλληφθεῖ «πρό καταβολῆς κόσμου» κατά τόν Ἀπόστολο Παῦλο, ὁ ὁποῖος ἀναφέρεται στό θέμα αὐτό στό προοίμιο τῆς πρὸς Ἐφεσίους ἐπιστολῆς του. «Εὐλογητός ὁ Θεός καί Πατήρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ εὐλόγησας ἡμᾶς ἐν πάσῃ εὐλογίᾳ πνευματικῇ ἐν τοῖς ἐπουρανίοις ἐν Χριστῷ καθὼς καί ἐξελέξατο ἡμᾶς ἐν αὐτῷ πρό καταβολῆς κόσμου εἶναι ἡμᾶς ἁγίους καί ἀμώμους κατενώπιον αὐτοῦ, ἐν ἀγάπῃ προορίσας ἡμᾶς εἰς υἰοθεσίαν διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς αὐτόν, κατά τήν εὐδοκίαν τοῦ θελήματος αὐτοῦ εἰς ἔπαινον δόξης τῆς χάριτος αὐτοῦ» (Ἐφεσίους α' 3-16).

Ἡ Ἐκκλησία κατά τήν θεόπνευστη Ἁγία Γραφή εἶχε ἀρχίσει νά σκιαγραφεῖται μεταξύ τῶν ἀνθρώπων ἤδη ἀπό

τόν καιρό τοῦ Ἀβραάμ καί ἀκόμη παλαιότερον ἀπό τήν δημιουργία τοῦ Ἀδάμ.

Ἀπό τήν πρώτη στιγμή τῆς δημιουργίας καί τῆς ζωῆς του ὁ ἄνθρωπος καλεῖται νά ἀποτελέσει κοινωνία καί νά πολλαπλασιασθεῖ ζώντας μέ οικειότητα καί σέ κοινωνία μέ τόν Θεό Πατέρα του.

Ἀλλά ἡ ἁμαρτία ἐστάθη ἐμπόδιο στό θεϊκό σχέδιο. Ὁ Ἀδάμ ἀντί νά μείνει ἡ κεφαλή ἑνός συνηγμένου λαοῦ γιά νά ζήσει μέ τόν Θεό ἔγινε πατέρας μιᾶς ἀνθρωπότητος διηρημένης ἀπό τό μῖσος, διασκορπισμένης ἀπό τήν ὑπερηφάνεια, ἡ ὁποία ἀποφεύγει καί ἀποστρέφεται τόν Δημιουργό της.

Ἐχρειάζετο λοιπόν ἕνας δεύτερος Ἀδάμ, ὁ ὁποῖος θά ἐνεκαινιάζε μιᾶ νέα δημιουργία, εἰς τήν ὁποία ἡ ζωή κοινωνίας μέ τόν Θεό θά ἀπεκαθίστατο, ἡ ἀνθρωπότητα θά ἐπανεῦρισκε τήν ἐνότητά της καί τά μέλη της θά συνεφιλιώνοντο μεταξύ τους καί μέ τόν Δημιουργό Θεό Πατέρα.

Ἔτσι ὁ Θεός προετοίμασε στήν περίοδο τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης μέ τούς προπάτορες καί δικαίους τήν Ἐκκλησία γιά νά πραγματοποιήσει τόν σκοπό τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου.

2. Ἰδρῦσι καί θεμελίωσι τῆς Ἐκκλησίας

Ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἀποκαλύπτει μέ τήν διδασκαλία Του καί θεμελιώνει μέ τό ἔργο Του, κυρίως μέ τόν θάνατό Του, τήν ἀνάστασί Του, τήν ἀνάληψί Του καί τήν κάθοδο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τήν Ἐκκλησία.

Ἡ Ἐκκλησία ἔρχεται στό φῶς κατά τό Πάσχα τοῦ Χριστοῦ, ὅταν Αὐτός «μεταβαίνει» ἀπό τόν κόσμον τοῦτο στόν Πατέρα Του (Ἰωάννου ζ' 1). Μέ τόν Ἰησοῦ Χριστό,

ὁ ὁποῖος ἔχει ἐλευθερωθεῖ ἀπό τόν θάνατο κι ἔχει γίνει «πνεῦμα ζωοποιῶν» (Ἰωάννου στ' 23) ἐμφανίζεται μιά καινούρια ἀνθρωπότητα μιά νέα δημιουργία (Β' Κορινθίους γ' 6).

Οἱ Πατέρες παρομοίασαν τήν Ἐκκλησία μέ τήν Εὐα. Ὅπως ἡ πρώτη, ἡ προμήτωρ Εὐα, ἐπλάσθη ἀπό τήν πλευρά τοῦ ἀποκοιμισμένου Ἀδάμ, ἔτσι καί ἡ Ἐκκλησία, ὡς νέα Εὐα, ἐγεννήθη ἀπό τήν πλευρά τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ κατά τόν ὕπνο τοῦ θανάτου Του.

Τό σῶμα ὅμως τῆς Ἐκκλησίας, δηλαδή οἱ πιστοί, εἶναι ζωντανό μόνο ἂν εἶναι σῶμα τοῦ ἀναστημένου Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος χορη-

γεῖ τό Πνεῦμα πού ζωοποιεῖ. Αὐτή ἡ χορηγία ἄρχισε τήν ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, ὅταν «ἐνεφύσησε» (Ἰωάννου κ' 21) τό ἀναδημιουργό Πνεῦμα πάνω στους μαθητές, οἱ ὁποῖοι ἐξελέγησαν ἀπό τόν Ἴδιο (Ἰωάννου ιε' 16) καί οἱ ὁποῖοι θά ἀποτελέσουν τούς ἡγέτες καί ἀρχηγούς τοῦ νέου λαοῦ τοῦ Θεοῦ.

3. *Ἔισδος καί παραμονή τοῦ ἀνθρώπου σίην Ἐκκλησία*

Μετά τήν Πεντηκοστή ἡ Ἐκκλησία αὐξάνεται μέ ταχύ ρυθμό. Ἡ εἴσοδος σ' αὐτή γίνεται πρῶτον **μέ τήν ἀπο-**

δοχή τοῦ λόγου τῶν Ἀποστόλων, πού γεννᾶ τήν πίστι στον ἀναστημένο Ἰησοῦ, Κύριο καί Χριστό, Ἀρχηγό καί Σωτῆρα καί δεύτερον **μέ τό βάπτισμα** τοῦ ὕδατος **καί τήν ἐν συνεχείᾳ αὐτοῦ χειροθεσία** μέ τήν ὁποία χορηγεῖται τό Ἅγιο Πνεῦμα καί τά χαρίσματά Του.

Παραμένει κάποιος ζωντανό μέλος τῆς Ἐκκλησίας κατά τόν εὐαγγελιστή Λουκᾶ, ὅταν πληροῖ τίς προϋποθέσεις μιᾶς τετραπλῆς πιστότητας, ὅπως γράφει στίς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων: «Ἦσαν δέ προσκαρτεροῦντες τῇ διδαχῇ τῶν ἀποστόλων καί τῇ κοινωνίᾳ καί τῇ κλάσει τοῦ ἄρτου καί ταῖς προσευχαῖς» (Πράξεις β΄ 42). Ἦτοι:

- α) στήν διδασκαλία τῶν Ἀποστόλων, ἡ ὁποία στερεώνει καί ἐμβαθύνει τήν πρώτη πίστι, τήν γεννημένη ἀπό τήν διακήρυξι τοῦ μηνύματος τῆς σωτηρίας·
- β) στήν κοινωνία τῶν ἀδελφῶν·
- γ) στήν κλάσι τοῦ ἄρτου, συμμετέχει στό μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας καί τά λοιπά μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας·
- δ) στίς κοινές προσευχές·

Κυρίως στήν διάρκεια τῆς κλάσεως τοῦ ἄρτου, δηλαδή τοῦ εὐχαριστιακοῦ δείπνου, σφυρηλατεῖται ἡ «ὁμόθυμος προσκαρτέρησις» (Πράξεων α΄ 14), γίνεται ἐμπειρία ἡ παρουσία τοῦ ἀναστημένου Χριστοῦ, ἡ θυσία Του «καταγγέλλεται» καί διατηρεῖται ἡ προσδοκία τῆς ἐπιστροφῆς Του «ἄχρις οὔ ἄν ἔλθῃ» (Α΄ Κορινθίους ια΄ 26).

Τά ζωντανά μέλη τῆς Ἐκκλησίας ἀπέχουν ἀπό τήν ἁμαρτία πού τήν ἀποστρέφονται καί τήν ἀρνοῦνται, τηροῦν τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ, ὑπακούουν στό θέλημά Του καί ἀγωνίζονται διά τήν ἀπόκτησι τῶν ἀρετῶν.

4. Ὁ πιστός λαός

Ἡ Ἐκκλησία, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ δημιουργία τοῦ Θεοῦ, οἰκοδομῆ τοῦ Χριστοῦ, ἐμφυχωμένη καί κατοικημένη ἀπό τό Ἅγιο Πνεῦμα, ἐδόθη στούς ἀνθρώπους, στούς Ἀποστόλους «διά πνεύματος Ἁγίου οὓς ἐξελέξατο» (Πράξεις α' 2) ὁ Ἰησοῦς καί σ' ὅσους ἐν συνεχείᾳ θά λάβουν τό χάρισμα νά κυβερνοῦν τόν πιστό λαό.

Ὁδηγημένη ἀπό τό Ἅγιο Πνεῦμα ἡ Ἐκκλησία εἶναι «στῦλος καί ἐδραίωμα τῆς ἀληθείας» (Α' Τιμοθέου γ' 15), ικανή, χωρίς λιποψυχία νά φυλάσσει τήν παρακαταθήκη τῶν «ὑγιαίνόντων λόγων» (Α' Τιμοθέου α' 13), τούς ὁποίους παρέλαβε ἀπό τούς Ἀποστόλους, δηλαδή νά τήν ἐκθέσει καί νά τήν ἐξηγεῖ χωρίς πλάνη.

Συγκροτημένη σέ Σῶμα Χριστοῦ μέσω τοῦ Εὐαγγελίου, γεννημένη ἀπό τό ἕνα βάπτισμα, θρεμμένη ἀπό τόν ἕνα ἄρτο, συνάγει σ' ἕνα μόνο λαό τά τέκνα τοῦ κοινοῦ Θεοῦ καί Πατέρα «Παρακαλῶ οὖν ὑμᾶς ἐγώ ὁ δέσμιος ἐν Κυρίῳ ἀξίως περιπατῆσαι τῆς κλήσεως ἧς ἐκλήθητε, μετά πάσης ταπεινοφροσύνης καί πραότητος, μετά μακροθυμίας, ἀνεχόμενοι ἀλλήλων ἐν ἀγάπῃ, σπουδάζοντες τηρεῖν τήν ἐνότητα τοῦ πνεύματος ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης. ἐν σῶμα καί ἐν Πνεῦμα, καθῶς καί ἐκλήθητε ἐν μιᾷ ἐλπίδι τῆς κλήσεως ὑμῶν εἰς Κύριος, μία πίστις, ἐν βάπτισμα, εἰς Θεός καί πατήρ πάντων, ὁ ἐπί πάντων, καί διά πάντων, καί ἐν πᾶσιν» (Ἐφεσίους δ' 1-6).

Ἐξαλείφει τίς ἀνθρώπινες διχόνοιες, συμφιλιώνοντας στούς κόλπους ἐνός μοναδικοῦ λαοῦ Ἑβραίου καί Εἰδωλολάτρες, πολιτισμένους καί βαρβάρους, κυρίους καί δούλους, ἄνδρες καί γυναῖκες. Ἡ ἐνότητα αὐτή εἶναι καθολική «Πάντες γάρ υἱοί Θεοῦ ἐστε διά τῆς πίστεως ἐν Χρι-

στῶ Ἰησοῦ. Ὅσοι γάρ εἰς Χριστόν ἐβαπτίσθητε Χριστόν ἐνεδύσασθε. Οὐκ ἔνι Ἕλληγν, οὐκ ἔνι δοῦλος, οὐδέ ἐλεύθερος, οὐκ ἔνι ἄρσεν καὶ θῆλυ· πάντες γάρ ὑμεῖς εἰς ἔστε ἐν Χριστῶ Ἰησοῦ» (Γαλ. γ' 26-29). Ἐγινε γιὰ νά συνενώσει ὅλες τίς ἀνθρώπινες ἀντιθέσεις, γιὰ νά προσαρμοσθεῖ σ' ὅλες τίς μορφές πολιτισμοῦ, γιὰ νά ἀγκαλιάσει ὁλόκληρο τό σύμπαν «ἐν γάρ Χριστῶ Ἰησοῦ οὔτε περιτομή τι ἰσχύει οὔτε ἀκροβυστία, ἀλλά πίστις δι' ἀγάπης ἐνεργουμένη» (Γαλάτες ε' 6).

Αὐτή τήν ἐνότητα ὀφείλουν νά φυλάσσουν οἱ πιστοί κατὰ τόν λόγο τοῦ Ἀποστόλου Παύλου (Ἐφεσίους δ' 3).

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἅγια, ὄχι μόνο στήν κεφαλή της, στίς ἀρθρώσεις καί στούς ἄρμούς Της, ἀλλά καί στά μέλη Της, τά ὁποῖα ἠγίασε τό βάπτισμα μέ τήν δύναμι καί τήν χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ὑπάρχουν βέβαια καί ἁμαρτωλοί μέσα στήν Ἐκκλησία, ἀλλά εὐρίσκονται ἐκεῖ διχασμένοι ἀνάμεσα στήν ἁμαρτία τους καί στίς ἀπαιτήσεις τῆς κλήσεως, ἡ ὁποῖα τοὺς ἔφερε μέσα στή σύναξη τῶν «ἀγίων» (Πράξεις θ' 13), τοὺς ἐνέταξε στά μέλη τῆς Ἐκκλησίας.

Σύμφωνα μέ τό παράδειγμα τοῦ Διδασκάλου ἡ Ἐκκλησία δέν ἀποστρέφεται τοὺς ἁμαρτωλοὺς, τοὺς προσφέρει τήν ἄφεσι καί τόν ἐξαγνισμό γνωρίζουσα, ὅτι τά ζιζάνια μποροῦν νά γίνουν σιτάρι κατὰ τήν παραβολή τοῦ Κυρίου στό Ματθαίου ιγ' 24-30, ὅσο ὁ θάνατος δέν ἔφερε ἀκόμα προκαταβολικῶς γιὰ τόν καθένα τόν θερισμό.

Ἡ Ἐκκλησία ὁδηγεῖ στήν ὀριστική Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἀπό τήν ὁποία θά ἀντικατασταθεῖ κατά τήν Δευτέρα Παρουσία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καί ὅπου κανένας ῥύπος δέν θά εἰσχωρεῖ στόν ὀλόφωτο κόσμος, ὅπως περιγράφεται στά ὁράματα τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου στά κεφάλαια 21 καί 22 τῆς Ἀποκαλύψεως.

Οἱ διωγμοί ἀναπτέρωνουν τόν πόθο τῆς Ἐκκλησίας νά μεταβληθεῖ σέ οὐράνια Ἱερουσαλήμ.

5. *Ἡ δέσι τῆς Παρθένου Μαρίας*

Τό τέλει ὑπόδειγμα τῆς πίστεως, τῆς ἐλπίδος καί τῆς ἀγάπης τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ Παρθένος Μαρία. Αὐτή μέ τήν γέννησί Της, τήν ἀγιότητά Της καί τήν ἐθελουσία προσφορά Της διηκόνησε τόν Δημιουργό Της ἀπό τόν Εὐαγγελισμό, ὅταν ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριήλ τῆς ἀνήγγειλε, ὅτι θά συλλάβει τόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ μέ τήν δύ-

ναμι καί τήν ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, μέχρι τήν ἐπί τοῦ Σταυροῦ τοῦ Θεανθρώπου Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ καί Υἱοῦ Της θυσία.

6. *Σύναξις πρωτοτόκων*

Ὅλοι οἱ πιστοὶ στό Θεό ἀνθρωποὶ οἱ ὁποῖοι ἀγιάσθηκαν καὶ καθαρίσθηκαν ἀπό τόν ὑπαρξιακό ρύπο τῆς ἀμαρτίας καὶ ἀγωνίσθηκαν διὰ τήν ἐπικράτησι τοῦ ἁγίου θελήματος τοῦ Θεοῦ Πατέρα συγκροτοῦν κατά τόν ἀπόστολο Παῦλο «πανήγυριν καὶ ἐκκλησίαν πρωτοτόκων ἐν οὐρανοῖς ἀπογεγραμμένων» (Ἐβραίων ρβ' 23).

Αὐτοὶ θά συμμετάσχουν στήν αἰώνια πανήγυρι κατά τίς ὁράσεις τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου οἱ ὁποῖες ἀναφέρονται στήν Ἀποκάλυψι. Ἡ συμμετοχή τῶν πιστῶν σ' αὐτή τήν πανήγυρι εἶναι ἐξασφαλισμένη κατά τήν ἐπιθυμία τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, τήν ὁποία ἐξέφρασε πρὸς τόν ἐπουράνιο Θεό καὶ Πατέρα: «Πάτερ οὗς δέδωκά μοι θέλω ἵνα ὅπου εἰμί ἐγὼ κάκεινοι ὡσι μετ' ἐμοῦ ἵνα θεωρῶσι τήν δόξαν τήν ἐμήν ἣν δέδωκάς μοι ὅτι ἠγάπησάς με πρὸ καταβολῆς κόσμου» (Ἰωάννου ιζ' 24).

7. *Τὸ ἔργον τῶν διακόνων*

Γιὰ τήν οἰκοδομή καὶ αὔξησι τῆς Ἐκκλησίας καθὼς ἐπίσης καὶ γιὰ τήν ἐν Χριστῷ τελείωσι τῶν μελῶν τῆς ὁ Θεός ἐξέλεξε «ἐργάτες» (Ματθαίου θ' 37), στοὺς ὁποίους ἀνέθεσε συγκεκριμένη ὑπηρεσία καὶ ἔργο. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος διδάσκει στήν πρὸς Ἐφεσίους ἐπιστολή του. «Αὐτός ἔδωκε τοὺς μὲν Ἀποστόλους, τοὺς δὲ προφήτας, τοὺς δὲ εὐαγγελιστάς, τοὺς δὲ ποιμένας καὶ διδασκάλους, πρὸς τόν καταρτισμόν τῶν ἁγίων εἰς ἔργον διακονίας, εἰς οἰκοδομήν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ» (δ' 11-12). Ὁ ἴδιος Ἀπόστολος ἱεραρχεῖ τοὺς χαρισματούχους διακόνους τῆς Ἐκκλησίας. Μέ τήν ἱεράρχησι αὐτὴ ὑπηρετεῖται ἡ ἐνότη-

τα καί ἡ λειτουργία τοῦ σώματος τῶν πιστῶν. «Οὓς μὲν ἔθετο ὁ Θεός ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ πρῶτον ἀποστόλους, δεύτερον προφήτας, τρίτον διδασκάλους, ἔπειτα δυνάμεις, εἴτα χαρίσματα ἰαμάτων, ἀντιλήψεις, κυβερνήσεις, γένη γλωσσῶν» (Α΄ Κορινθίους ιβ΄ 28).

Κορυφαῖο παράδειγμα ἱεραποστολικῆς ἐργασίας εἶναι ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Στίς ἐπιστολές του διαπιστώνουμε ὅτι διαπνέεται ἀπό μία ἔνθερμη καί ἔμπρακτη ἀγάπη γιά τήν Ἐκκλησίαν. Καταναλίσκεται ἀπό τήν «μέριμνα πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν» (Β΄ Κορινθίους ια΄ 28), ἀναπληρώνοντας γιά χάρι τῶν ἀνθρώπων μέ τούς μεγάλους πόνους του τούς ἀπειρους καρπούς τοῦ σταυροῦ. Ἀναπληροῖ τά ὑστερήματα τῶν θλίψεων

τοῦ Χριστοῦ στή σάρκα του ὑπέρ τοῦ σώματος αὐτοῦ, τό ὁποῖον εἶναι ἡ Ἐκκλησία, ὅπως ἔγραφε στους Κολοσσαεῖς «Νῦν χαίρω ἐν τοῖς παθήμασί μου ὑπέρ ὑμῶν καί ἀνταναπληρῶ τά ὑστερήματα τῶν θλίψεων τοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ σαρκί μου ὑπέρ τοῦ σώματος αὐτοῦ, ὅ ἔστιν ἡ Ἐκκλησία» (Κολοσσαεῖς α΄ 24).

Ἡ ζωή του ὡς «διακόνου τῆς Ἐκκλησίας» (Κολοσσαεῖς α΄ 25) ἀποτελεῖ παράδειγμα, κυρίως γιά τούς συνεχιστές τοῦ ἀποστολικῆς ἔργου.

8. *Ἡ ζωὴ τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας*

Ὅλα τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ὄχι μόνο οἱ ἡγέτες, καλοῦνται νὰ ὑπηρετήσουν τὴν Ἐκκλησία μὲ τὴν ἄσκησι τῶν χαρισμάτων τους, νὰ ζήσουν «ένωμένοι μὲ τὴν ἄμπελο, ὡς κλήματα» (Ἰωάννου ιε' 5) φορτωμένα τοὺς καρπούς τῆς ἀγάπης», κατὰ τὸν ἀποστολικὸν

λόγον «ὁ δὲ καρπὸς τοῦ Πνεύματος ἐστὶν ἀγάπη, χαρὰ, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη, πίστις, πραότης, ἐγκράτεια» (Γαλάτας ε' 22-23), νὰ τιμήσουν τὴν κλῆσι τους μὲ τὴν θυσία τῆς πίστεως καὶ μὲ μία ζωὴ ἀγνή, σύμφωνα μὲ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, τὸ ὁποῖο τοὺς ἐδόθη νὰ συμμετάσχουν ἐνεργῶς στὴν λατρεία τῆς κοινότητος καὶ, τέλος, ἂν ἔλαβον τὸ χάρισμα τῆς παρθενίας νὰ προσκολληθοῦν ἀπερισπάστως στὸν Κύριο, ἢ ἂν ἤλθαν σὲ γάμο νὰ συμμορφώσουν τὴν συζυγικὴ ζωὴ τους συμφῶνως πρὸς τὴν νυμφικὴ ἔνωσι, ἢ ὁποῖα συνήφθη ἀνάμεσα στὸν Χριστὸ καὶ στὴν Ἐκκλησία.

Ἡ ἀγία πόλι, τὴν ὁποία ὁ Ἰησοῦς ἀγάπησε σάν γόνιμη Νύμφη, καλλίτεκνη καὶ καλλίγονη, τὴν ὁποία ὅλοι ἔμεις ἀποκαλοῦμε «Μητέρα» δικαιούται τὴν υἱικὴ ἀγάπη μας. Θὰ τὴν ἀγαπᾶμε ὅμως καθὼς μὲ τὴν σειρά μας θὰ τὴν οἰκοδομοῦμε.

9. Ἐκκλησία «ἐν δόξῃ»

Ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός ἐφάνέρωσε στὸν Εὐαγγελιστὴ Ἰωάννη καὶ αὐτὸς μὲ τίς ὁράσεις του περιέγραψε στὴν Ἀποκάλυψι (κεφ. κα΄-κβ΄) μὲ ἀλληγορικές εἰκόνες καὶ ἐκφράσεις τὴν αἰώνια δόξα τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ δόξα τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ Τριαδικὸς Θεός. Ἡ Ἐκκλησία προσφέρει στὸν Τριαδικὸ Θεὸ λαό, «φυχὲς σεσωσμένων», πού θά συμμετάσχουν στὴν «αἰώνια ζωὴ» (Ἰωάννου ιζ΄ 3).

Μέ τὴν Ἐκκλησία ὁ Τριαδικὸς Θεὸς ὁδηγεῖ τοὺς ἀνθρώπους καὶ ὄλη τὴν δημιουργία νά ἐκπληρώσουν τὸ σκοπὸ τῆς ὑπάρξεώς τους «ἵνα ἧ ὁ Θεὸς τὰ πάντα ἐν παῖσιν» (Α΄ Κορινθίους ιε΄ 28).

Ὁ διάβολος προσεπάθησε μὲ τὴν ἁμαρτία καὶ τὴν ἀποστασία ὄχι μόνον νά χωρίσει καὶ νά ἀπομακρύνει τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὸν Θεό, ἀλλὰ νά τὸν κάνει δυστυχισμένο καὶ ἔνοχο αὐστηρᾶς τιμωρίας ἀπὸ τὸν Θεὸ κατὰ τὸν λόγον τῆς Ἁγίας Γραφῆς «πᾶσα παράβασις καὶ παρακοή ἔλαβε ἔνδικον μισθαποδοσίαν» (Ἑβραίους β΄ 2). Ἀνέμενε ἐπομένως μὲ χαιρεκακία τὴν τιμωρία καὶ τὸν βασανισμό τῶν ἁμαρτωλῶν.

Ὁ Τριαδικὸς Θεὸς ὅμως ὅστις «πάντας ἀνθρώπους θέλει σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν» (Α΄ Τιμόθεον β΄ 4) ἐξεῦρε τρόπον σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων καὶ συμμετοχῆς τους στὴν αἰώνια δόξα Του.

Στὴν Ἐκκλησία οἱ ἁμαρτωλοὶ ἀγιάζονται, καθαρίζονται ἀπὸ τὸν ρῦπον τῆς ἁμαρτίας καὶ στολισμένοι μὲ τίς ἀρετές καὶ τὴν χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀγωνίζονται νά παραμείνουν ἐνωμένοι διὰ τῶν ἁγίων Μυστηρίων μὲ τὸν Ἰησοῦ Χριστὸν «ἐν τῷ Θεῷ» (Κολοσ. γ΄ 3).

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΟ Α
ΚΑΙ ΤΟ Ω

Η ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ

ΠΡΩΤΗ ΕΛΙ
ΤΕΛΟΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΟ Α
ΚΑΙ ΤΟ Ω

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΟ Α
ΚΑΙ ΤΟ Ω

